

Skupinu **Condurango** si od jejich předchozího alba prostě pamatuji, a když se řekne Bára Hrzánová, vždy se mi vybaví Condurango (tímto se Báře trochu omlouvám, že si jí s ničím jiným holt nespojím - ale ono je tohle možná pouto nejtrvalejší, jak vyplyne dále z textu). To, že si album prostě pamatuji, je pro desku asi nejlepší vysvědčení - je zbytečné popisovat proč, ten pocit se prostě dostaví, nebo ne.

Ale dost o předchozí desce, Condurango vydalo album **Druhá máma** a já jsem zvědav, zdali to s ním dopadne stejně. Zatím se zdá, že pro to má všechny předpoklady. Trošku mě mátl, že na desce je opět skladba

Čokoláda

, ale on to byl tak velký hit, že přihlášení se k němu i na další desce vytváří vhodný most mezi albem minulým a přítomným a signalizuje tak trochu, že se posluchač nemusí bát desku vložit do přehrávače, pokud se mu ta předchozí líbila. Že si kapela hudebně a výrazově stojí za svým názorem i na nové desce. A to pak i ostatní zbývající písničky (celkem patnáct) plně potvrdí. Potvrdí, že Condurango, resp. Barbora Hrzánová (protože je autorkou naprosté většiny muziky i textů), vychází z latinskoamerické melodiky, nelpí na ní však ortodoxně, dokáže ji transformovat tak, aby byla pro středoevropského posluchače přijatelná a stravitelná, současně však zůstala dostatečně exotickou (a erotickou). Hned úvodní skladba

Louh

je prototypem tohoto přístupu a hned následující

Carnaval

jej rozvíjí a piluje. I texty jsou, jak se patří, latinskoamericky ohnivé a svůdné a o to víc před nimi smekám klobouk při vědomí, že takřka výhradní autorkou je právě Barbora. Kromě obsahu v nich však nechybí slovní hříčky a zvukomalebnosti, tolik podobné těm, které v závěru své kariéry na své desky dávala Zuzana Navarová. Ostatně deska se k Zuzaně Navarové hlásí

Vlaštovka

, která je jí věnována. Jednou z mála výjimek při autorství textu (ale výjimkou potvrzující vlastně pravidlo zaměření desky) je skladba

Tapetový svět

- text je zhudebněné dílo Christiana Morgensterna (pamatujete: Košilela?). No, a zpěv, jak se říká, korunuje dílo: Barbora Hrzánová své písně nezpívá, ale prožívá. I tady bych viděl (vlastně slyšel) uměleckou paralelu se Zuzanou Navarovou. Condurango (podobně jako Koa) stojí za zpěvačkou a násobí její prožitek ze zpěvu a textu. Kde je to vhodné, přitlačí, jinde se ještě více stáhne do pozadí (skladba

Střela

- jedna z mála "nelatinskoamerických", napadá mě pro srovnání Orlice). Ke svým hudebním kořenům se přihlásila Bára v písni

Stará

, kde jmenuje slavná jména naší beatové (ale i diskotékové) historie a kapela se patřičně připojila i přitvrzením zvuku a citacemi slavných riffů. V textu pak cituje řadu dobových (míněno 25 a více let starých) termínů a objeví se tu i titul desky Druhá máma.

Condurango je naše máma

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 09 Březen 2014 19:28

Některé dobré folkové desky táhnou naši folkovou scénu do výše, tato deska jí spíše rozšiřuje obzory a dodává jí barevnosti. I to je moc potřeba.

{desky 1251}